

EN GÅNG I BETONGEN

RICARD ESTAY

Långt borta hör jag hur min pappa svarar i telefonen “Bienvenido a la república libre de Fittja” (välkommen till den fria republiken Fittja). När jag tänker tillbaka på mina barndomskvarter är det en kamp mellan idag och igår. En sorgsen eftersmak av att det bara är ett minne. Idag är jag en annan än då. Men den eviga tacksamhetsskulden är alltid närvarande, och ber mig att återvända. Att tvinga sig att återuppleva något som är borta är lika galet som nödvändigt för att sluta cirkeln. Därför är jag här nu.

Jag minns hur riddarna runt parkbänken stod och berättade historier färgade av sina öden, för tjuvlyssnande höghus.

Jag minns dagdrömmarna om att slippa vara en ljusskygg varelse. Som tonåring slippa stå i mörka trappuppgångar med syrlig gräslukt och tänka att man en dag kanske skulle passa in i det så kallade integrerade Sverige.

Att det inte blev så gör inte lika ont idag. För sanningen är att det är skillnad på folk och folk. På rika och fattiga. På dom och vi. Att byta adress hjälper inte. De vassa pekfingrarna i den flimrande lådan är inte sena om att påminna dig om din felhet. Detta är mer ett konstaterande än ett revolutionerande uttal.

Morsan som ville ha en trädgård, fick en betongbalkong med utsikt över livet där nere, där ungarna var lika aktiva på nätterna som knegarna på dagen. Jag minns mina grannar, även de jag aldrig pratade med. Jag minns byfånarna, samhällets obesegrade hjältar. Jag minns mina vänner, deras familjer. Bilderna på väggarna som avslöjade var de kom ifrån och vad de längtade till. Ett förflutet som liksom den här historien redan passerat.

Jag minns när jag upptäckte Barry White för första gången, jag var tolv år. På en stereoanläggning hos en vän fanns det en bild på Barry, som log mot världen.

www.goethe.de

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.

-Är det en släkting? frågade jag.

-Nej, det är Barry White, min pappa säger att han kan allt om kärlek.

Som barn var somrarna ljumna och långa, fotbollen var en central punkt att samlas kring och proffsdrömmarna hägrade för många. Senare skulle annat fånga vår uppmärksamhet.

Jag minns dem vars livsmaskin inte pallade trycket och tynade bort, jag minns dem än idag som levande. De som tillförde lycka eller sorg beroende på vem du frågade. Var fjärde år var det val. Jag minns ett golfbilsaktigt fordon utrustat med megafon. Rösta på Socialdemokraterna! Trots att de, liksom högern, oftast var närvarande med sin frånvaro. Men Olof Palmes spöke kramade oss om nätterna och det tindrade i den äldre generationens ögon när han kom på tal. Han påminde om martyrerna som de misslyckade revolutionärerna hade med sig under huden från sina förra hemländer.

Tunnelbaneresorna till och från den lilla betongbyn var fulla av längtan, inför det som väntade långt där borta, och det som hemmaplan hade att erbjuda vid återkomsten. Grytan av tankesätt som format mitt sätt att se på världen.

Jag minns även de sömnlösa jularna, att stå och titta ut över området. Känna att tiden stod still. När skulle livet börja? Aldrig hade jag kunnat föreställa mig att det var den tillfälliga flykten från Europa som skulle ge perspektiv. Ibland inser man inte vad som händer medan det händer, det sägs att bara idioten tittar på fingret som pekar mot månen.

Däremot var uppväxten i den lilla betongbyn med det stora ryktet som ofrivillig export, både lätt och komplicerat.

Att kunna röra sig mellan världar i samma värld gjorde många till omedvetna kosmopoliter.

Vad jag minns och vad som är verkligt kan jag inte längre urskilja. Kanske spelar det ingen roll. Bara något lever kvar. Det var vi som vandrade ihop. Vi fanns. Vi finns.

En länge förlorad, nu upphittad pusselbit, i det utan en definitiv sanning är en klen tröst i det vi kallar livet.

www.goethe.de

**GOETHE
INSTITUT**

Sprache. Kultur. Deutschland.